

Ἐκκλησιοκτόνος ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Καταλύει
τὴν Ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς
ἀποτελεῖ βασικὴ παράμετρο
τοῦ «Μυστηρίου τῆς Ἀνομίας»

1. Ἡ εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Παῦλο.
2. Τὸ «Μυστήριον τῆς Ἀνομίας» καὶ ὁ συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς.
3. Ἀποστολικότης Διδαχῆς καὶ Διαδοχῆς.
4. Ὁ Οἰκουμενισμὸς καταλύει τὴν Ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας.
5. Ἡ κλῆσις μας σήμερα.

Ἑόρτιος Ὁμιλία
ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου
29ῆ Ἰουνίου 2014

Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Παρασκευῆς
Μοναστηράκι Ἀθηνῶν

Ἐκκλησιοκτόνος ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Καταλύει τὴν Ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας

† Μητροπολίτου

Ἐρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Μακαριώτατε·

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί·

Ὅσιώτατοι Μοναχοί, Γέροντες καὶ Γερόντισσες·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

1. Ἡ εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Παῦλο

Σήμερα, ἐν καιρῷ θέρους, δροσιζόμενοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ πλατύφυλλου Δένδρου τῆς προσφάτου καὶ θεοφιλοῦς **Ἐνώσεώς** μας, ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μᾶς συνήγαγε, προκειμένου νὰ ἐκφράσωμε προσευχητικά, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν εὐγνωμοσύνη μας ἐξαιρετικὰ πρὸς τὸν οὐρανοβάμονα Ἅγιο Ἀπόστολο Παῦλο· τὸν Φωτιστὴ τῆς Πατρίδος μας· τὸν Ἰδρυτὴ τῶν πρώτων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους· τὸν θεμελιωτὴ τῆς Τοπικῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν· τὸν θεοκίνητο Μυσταγωγό μας στὸ Μυστήριον τοῦ Σωτήρος μας Χριστοῦ· τὸν ἄριστο Καθηγητὴ τῆς Μυστικῆς-Ἐμπειρικῆς-Εὐχαριστιακῆς Θεολογίας· τὴν ἀστείρευτη αὐτὴ Πηγὴ τῆς Ὀρθοδόξου Χριστοκεντρικῆς Ἐκκλησιολογίας.

Τὸν Παῦλο ἀναφέρομε εὐλαβικά, καὶ οἱ καρδιές μας στρέφονται πρὸς τὴν Ἁγία Πίστι μας, τὴν Ὅποία Αὐτὸς μᾶς παρέδωσε· ἡ Ὅποία εἶναι ταυτόσημος μὲ τὴν διαιώνια Πίστι τῆς Ἐκκλησίας· ἡ Ὅποία ἀκριβῶς γι' αὐτὸ εἶναι καὶ λέγεται *Ἀποστολική*· καὶ ἐξ αἰτίας τῆς Ὅποίας, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας εἶναι καλεῖται καὶ ὁμολογεῖται *Ἀποστολική Ἐκκλησία*.

Ναί, ὅπωςδήποτε, «ἡ ἔλευση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ἑλλάδα εἶχε κοσμογονικὸ χαρακτῆρα καὶ γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ προπάντων γιὰ τὴν Πατρίδα μας»¹.

Ναί, πράγματι, «ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπῆρξε “ὁ πατὴρ” τῆς Χρι-

στιανικῆς Ἑλλάδος: “ὁ Θεμελιωτῆς καὶ Οἰκοδόμος τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ”· “ὁ μεγάλος ἀφυπνιστῆς τοῦ Ἔθνους μας”· ὁ Ἰδρυτῆς τῆς Τοπικῆς Ἑλλαδικῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας².

Ναί, εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ χριστοκίνητος Παῦλος, ὅπως ἐπιγραμματικὰ λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «τὴν Ἑλλάδα, τὴν βάρβαρον πᾶσαν», λόγῳ τῆς εἰδωλολατρίας, αὐτὸς «ὁ σκηνοποιὸς ἐπέστρεψε» στὴν ἐπίγνωσι τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος³.

Ναί, ἀναμφισβήτητα, ὁ θεοφόρος Παῦλος εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐβάπτισε στὸ Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὥστε νὰ μὴν εἴμεθα πλέον «ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολίται τῶν Ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»⁴.

Ναί, γιὰ ὅλα αὐτά, ἀνέκαθεν καὶ σήμερα καὶ τὴν στιγμὴ αὐτή, καταστέφομε τὴν Μνήμη καὶ τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου μὲ *ἄνθη εὔωσμα* εὐχαριστίας καὶ δοξολογίας· μὲ τὰ *νοητὰ μύρα* τῆς Πίστεως, τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἀγάπης· ἀλλὰ, καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς αὐτομεμψίας καὶ μετανοίας, διότι δὲν ἀποδειχθήκαμε ἄξιοι τῶν οὐρανίων αὐτῶν δωρεῶν.

* * *

2. Τὸ «Μυστήριον τῆς Ἀνομίας» καὶ ὁ συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς

Παρὰ ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα βεβαίως εἶναι πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ ἀφυπνίσεως, θὰ ἤθελα ἀπόψε νὰ στρέψωμε τὴν προσοχή μας στὸ πολὺ ἐπίκαιρο θέμα τῆς *Ἀποστολικότητος* τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Ἡ τετάρτη αὐτῆς ιδιότητος τῆς Ἐκκλησίας, συναπτομένη ἀρρήκτως μὲ τὴν *Μοναδικότητα*, τὴν *Ἀγιότητα* καὶ τὴν *Καθολικότητά* Της, βάλλεται στὶς ἡμέρες μας συνεχῶς καὶ ἀπροκαλύπτως ἀπὸ τὴν *ἐκκλησιοκτόνο* αἵρεσι τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*.

Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου στὸ «θεμέλιο τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Προφητῶν»⁴ ἔχει σήμερα ἐξαιρετικὴ σημασία, ἐφ' ὅσον τόσο οἱ Προφῆται, ὅσο καὶ οἱ Ἀπόστολοι, βεβαίως δὲ καὶ οἱ Διάδοχοί τους, **κατεπολέμησαν** σθεναρῶς τὸν *Συγκρητισμὸν*, δηλαδὴ τὴν ἀνάμειξι τῆς Ἀληθοῦς Πίστεως μὲ τὰ ἀλλότρια στοιχεῖα τῆς Εἰδωλολατρίας καὶ τῆς Αἰρέσεως· **ἀντεστάθησαν** στὴν νόθευσι τῆς Ἀληθείας· **κατεδίκασαν** τὴν σταδιακὴ ἐπικράτησι τῆς ἀδιαφορίας ἔναντι τῆς Ἀληθείας· **ἐμαρτύρησαν** γιὰ νὰ μὴν ἀκυρωθῇ ἡ σχέσις μὲ τὸν ἀποκεκαλυμμένο Θεὸ τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Σωτηρίας.

Ὁφείλομε νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς· ἡ διαρκῶς αὐξανομένη *συγκρητιστικὴ* ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ ἡ ἀλλοίωσις Αὐτῆς μέσῳ

τοῦ ψεύδους, ὡς καὶ ἡ ἐξίσωσις Αὐτῆς μετὰ τὴν πλάνην-αἵρεσιν, εἶναι τὸ ἐνεργούμενον διὰ μέσου τῶν αἰῶνων «Μυστήριον τῆς Ἄνομίας»⁵, τὸ ὁποῖο προηγεῖται τῆς τελικῆς «Ἀποστασίας»⁶, ἀλλὰ καὶ προπαρασκευάζει Αὐτήν, μέχρι τῆς ἐμφανίσεως-ἀποκαλύψεως τοῦ κατ' ἐξοχὴν «Ἄνομου»⁷, τοῦ «Υἱοῦ τῆς Ἀπωλείας»⁶, τοῦ «Ἀντικειμένου»⁸ καὶ «Ἀντιχριστοῦ»⁹.

Στὴν προοπτικὴ αὐτῇ, ἡ λεγομένη *Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη καὶ ἀνεπτύχθη κατὰ τὸν προηγούμενον αἰῶνα, μετὰ σκοπὸν τὴν ἐπανένωσιν τοῦ διηρημένου καὶ πολυδιασπασμένου Χριστιανισμοῦ, ἔχει συγκρητιστικὸν χαρακτῆρα καὶ ἐντάσσεται στὸ ἐνεργούμενον «Μυστήριον τῆς Ἄνομίας»⁵:

- **διεκηρύχθη** ἐπισήμως τὸ ἔτος 1920· μετὰ ἀπὸ ὀλίγα ἔτη, τὸ 1924, προκειμένου νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ πρόγραμμα-σχέδιό του, **εἰσήγαγε** τὴν *Ἡμερολογιακῆ-Ἐορτολογικῆ Μεταρρύθμισιν*, ἡ ὁποία **διέρρηξε** τὴν ἐνότητα τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν· κατόπιν, **κατέρριψε** τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ μετέθεσε «**Ὅρια Αἰώνια**, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες»¹⁰ ἡμῶν· καὶ σήμερα, **ὀμιλεῖ** ἀπροκάλυπτα γιὰ ἕναν *χριστιανοφανῆ Συγκρητισμόν*,

- **ὅταν** διαπιστώνῃ, ὅτι δῆθεν «ὑπάρχει χῶρος γιὰ τὶς ἄλλες [ἑτεροδόξες] Ἐκκλησίες στὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν»·

- **ὅταν** ἀναγνωρίζῃ τὴν ὄντολογικὴ ὑπαρξὴ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων», δηλαδὴ «τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν ἄλλων [ἑτεροδόξων] Ἐκκλησιῶν»·

- **ὅταν** λαμβάνῃ «στάση περιεκτικῆς», «περιχωρητικῆς», «ἐναντι τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν»·

- **ὅταν** γίνεται λόγος γιὰ «“εὐρύχωρη” ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογικὴ θεώρησιν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν»·

- **ὅταν** υἰοθετῆται ἡ ὑπέρβασις τῆς «παλαιᾶς αἰρεσιολογίας», ὡς καὶ τῆς «ἐκκλησιολογικῆς καὶ σωτηριολογικῆς ἀποκλειστικότητος»¹¹.

Αὐτὸς ὁ προφανῆς ἐκκλησιολογικὸς *Συγκρητισμὸς*, κινούμενος στὰ ὅρια τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἦταν ἐπόμενο νὰ εἰσέλθῃ καὶ στὰ ὅρια τῶν ἄλλων Θρησκευτῶν, ὡς *Διαθρησκειακὸς Συγκρητισμὸς*, ἐν τέλει δὲ νὰ διατυπωθῇ ἀπὸ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὰς ὡς ἐξῆς:

«**Παραδέχεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν ὑπαρξὴν Ἐκκλησίας ἐν εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ, ἢ μᾶλλον Ἐκκλησιῶν ἐκτὸς τῆς ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (ecclesia extra ecclesiam), ὡς καὶ χριστιανῶν ἔξω τῶν τειχῶν καὶ τῶν ὀρίων αὐτῆς (extra muros), ἔνθα ἐπεκτείνεται ἀνεμποδίστως ἡ πανσθενουργὸς σωτήριος χάρις τοῦ Θεοῦ»¹².**

* * *

3. *Ἀποστολικότης Διδαχῆς καὶ Διαδοχῆς*

Ἀνέφερα προηγουμένως, ὅτι ἡ **Ἀποστολικότης** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βάλλεται ἀπὸ τὸν *συγκρητιστικὸ Ὀικουμενισμό* συνεχῶς καὶ ἀπροκαλύπτως.

Εἶναι λοιπὸν ἀναγκαῖο νὰ ἀναφερθοῦν ἐν συντομίᾳ τὰ δύο κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς **Ἀποστολικότητος**, ὥστε νὰ κατανοηθῆ ἔτι βαθύτερον, γιατί ὁ *Ὀικουμενισμὸς* εἶναι *ἐκκλησιοκτόνος* καὶ ἐπομένως ἐντάσσεται στὶς σύγχρονες ἐκφράσεις τοῦ «**Μυστηρίου τῆς Ἀνομίας**»⁵.

Ἡ Ὁρθόδοξος Πατερικὴ Διδασκαλία διέκρινε ἀνέκαθεν τὴν *Ἀποστολικότητα* τῆς Ἐκκλησίας, πρῶτον σὲ *Ἀποστολικότητα Διδασκαλίας* καὶ δεύτερον σὲ *Ἀποστολικότητα Διαδοχῆς-Χειροτονίας*.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ διακρίνωνται ἡ *Διδασκαλία* καὶ ἡ *Διαδοχή*, αὐτὲς εἶναι ἐνωμένες ἀδιαιρέτως, ὥστε ἡ μὲν *Ἀποστολικὴ Διδασκαλία* εἶναι αὐτὴ ἡ βάση τῆς *Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς*, ἡ δὲ κανονικὴ *Χειροτονία* εἶναι τὸ ἐξωτερικὸ ἐκεῖνο γνῶρισμα, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαιώνει τὴν ἐνότητα μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἡ Ὅποια θεμελιώθηκε ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων.

Ἄλλαι λέξεις, ἡ μὲν *Ἀποστολικότης τῆς Διδασκαλίας* καθιστᾷ τὴν Ἐκκλησία *στόμα* τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, ἡ δὲ *Ἀποστολικότης Διαδοχῆς-Χειροτονίας* εἶναι ὁ *σύνδεσμος* τοῦ Λειτουργοῦ τῶν Μυστηρίων μὲ τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς Ἀποστόλους.

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ *Ἀποστολικότης* τῆς Ἐκκλησίας διασπᾶται καὶ καταλύεται, ὅταν ἀναιρῆται ἡ *Ἀποστολικὴ Διδασκαλία* μόνον ἢ ἡ *Ἀποστολικὴ Διαδοχή* μόνον ἢ βεβαίως, ὅταν ἀναιροῦνται ἀμφότερα.

Ἡ Ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας συνδέει τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν **Πηγὴ** τῆς **Χάριτος**, μὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ **Ἵπερῶν** τῆς **Πεντηκοστῆς**: διὰ μέσου τῶν Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ καὶ **Κανονικῶν** καὶ **Κοινωνικῶν Λειτουργῶν**, τὰ **Μέλη** τῆς Ἐκκλησίας πίνουν ἀπὸ τὴν **Πηγὴν** τῆς **Ἀληθείας** καὶ τῆς **Ζωῆς**, χριστοποιοῦνται διὰ τῶν Μυστηρίων.

Ἀποστολικότης ἀποκεκομμένη ἀπὸ τὴν **Πηγὴ** τῆς **Ἀληθείας** καὶ τῆς **Ζωῆς**, εἶναι κενὴ ἐκκλησιαστικοῦ περιεχομένου, εἶναι ψευδεπίγραφος, δὲν εἶναι ἐκκλησιαστικὴ, ἔχει ἐκπέσει ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸν Σωτῆρα Χριστό, τὸν πρῶτο καὶ μέγιστο «**Ἀπόστολον**»¹³, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς «**Δώδεκα Ἀποστόλους** τοῦ Ἄρνιου»¹⁴.

Πολὸν χαρακτηριστικά, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐρωτᾷ γιὰ τοὺς Ἄρειανούς: «**Πῶς** τῆς **Καθολικῆς Ἐκκλησίας** εἰσὶν οἱ τὴν **Ἀποστολικὴν** ἀποτιναζάμενοι **Πίστιν**;»¹⁵.

Ἐν συμπεράσματι: *Ἀποστολικότης Διδασκαλίας* καὶ *Ἀποστολικότης Διαδοχῆς*, ἀδιασπᾶστος συνυπάρχουσες, ἀλληλο-περιχωρούμενες καὶ ἀλληλο-ἐπιβεβαιούμενες, εἶναι τὰ ἀπαραίτητα ἐκεῖνα στοιχεῖα, τὰ

ὅποια ἐγγυῶνται τὴν **Μοναδικότητα**, τὴν **Ἀγιότητα** καὶ τὴν **Καθολικότητα** τῆς Ἐκκλησίας, μαρτυροῦν τὴν **Γνησιότητα** τῆς Ἐκκλησίας, τὸν χαρακτήρα τῆς **Ἀληθοῦς Ἐκκλησίας**.

* * *

4. **Ὁ Οἰκουμενισμὸς καταλύει τὴν Ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας**

Οἱ αἱρέσεις, ὅπως καὶ ὁ συγκρητιστικὸς **Οἰκουμενισμὸς**, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶναι μία παμπεριεκτικὴ αἵρεσις, μία παναίρεσις, ἀποτελοῦν –ὅπως προελέχθη– βασικὴ παράμετρο τοῦ «**Μυστηρίου** τῆς **Ἀνομίας**»⁵.

Μὴν θεωρηθῆ τοῦτο ὡς ὑπερβολή· εἶναι διδασκαλία Πατερικὴ, μᾶς τὸ ὑπενθυμίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός:

«**“Μυστήριον Ἀνομίας”** τὰς τῶν αἱρέσεων διδασκαλίας εἶναι φησι καὶ τὰ ψευδῆ αὐτῶν δόγματα. Ἐκείνου [τοῦ Μυστηρίου] γὰρ προβαδίζουσιν ὁδοποιοῦντες αὐτῷ [τῷ Μυστηρίῳ] καὶ καιρὸν ἀπάτης παρεχόμενοι· ἐξεληλύθεισαν δὲ ἤδη ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῶν Ἀποστόλων αἱ αἱρέσεις»¹⁶.

Καί, ἐπίσης, νὰ μὴ λησμονῆται, ὅτι «δὲν ὑπάρχουν μικρὲς ἢ μεγάλες αἱρέσεις, μικρὴ ἢ μεγάλη ἀπόκλιση ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διδασκαλία. Ἡ Ἀλήθεια δὲν εἶναι ποτὲ θέμα ποσότητας. Ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη μας, τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ἦθος καὶ ἡ **Λατρεία** τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἓνα καὶ μοναδικὸ μέγεθος, πὸν δὲν τεμαχίζεται»¹⁷.

Ἐπισημαίνει χαρακτηριστικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«**Καθάπερ ἐν τοῖς βασιλικαῖς νομίμασιν ὁ μικρὸν τοῦ χαρακτῆρος περικόψας, ὅλον τὸ νόμισμα κίβδηλον εἰργάσατο· οὕτω καὶ ὁ τῆς ὑγιοῦς πίστεως καὶ τὸ βραχύτατον ἀνατρέψας, τῷ παντὶ λυμαίνεται, ἐπὶ τὰ χεῖρονα προῖων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς**»¹⁸.

Ὁ συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς δὲν ἔχει ἀνατρέψει μόνον τὸ **βραχύτατον τῆς ὑγιοῦς Πίστεως**, ἀλλ’ ἔχει καταλύσει τὴν **Ἀποστολικότητα** τῆς Ἐκκλησίας· ἦταν ἀνέκαθεν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀλλότριος τῆς Συνοδικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεώς μας· συνενώνει τοὺς ὁπαδούς του στὴν λεγομένη «**Εὐρεῖα Παγκόσμια Οἰκουμενικὴ Οἰκογένεια**» (**Broad Ecumenical World Family**)¹⁹, ἐντὸς τῆς ὁποίας διενεργεῖται μία *de facto* **Συγκρητιστικὴ Διαδικασία**, ἐξελισσομένη δυναμικὰ σὲ πολλὰ ταυτοχρόνως ἀλληλεξαρτώμενα ἐπίπεδα (Θεολογία, Λατρεία, Διακονία, Μαρτυρία, Παιδεία, Διάλογοι, Συνέδρια, Συμβούλια, Ἐκδόσεις κ.ἄ.), βάσει πάντοτε –ὅπως ἐνασμενίζονται νὰ διακηρύσσουν οἱ **Οἰκουμενισταὶ**– τῆς δῆθεν «**Πρωτοπορειακῆς καὶ Δυναμικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920**»²⁰!

Γιὰ τὴν τεκμηρίωσι τῆς θέσεώς μας αὐτῆς, δηλαδὴ τῆς καταλύσεως

τῆς Ἀποστολικότητος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δὲν θὰ προστρέξω σὲ πολλές μαρτυρίες, ἀλλὰ θὰ ἀρκεσθῶ σὲ μία καὶ μόνο, τῆς ὁποίας ἡ βαρύτητα εἶναι ἐξαιρετικῆς σημασίας, ἐφ' ὅσον εἶναι συνοδικῆς-συλλογικῆς φύσεως: «εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»²¹.

Πρόκειται γιὰ τὴν «Ὁμολογία Θεατείων»²¹, ἡ ὁποία περιέχει μίαν «τελείως αἰρετικὴν, προτεσταντικὴν ἢ οἰκουμενιστικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»²², ὅπως ἔγραφε ὀρθότατα τὴν 6.12.1975 ὁ ἐν Ἁγίοις Ὁμολογητῆς Μητροπολίτης Φιλάρετος, τῆς Ρωσικῆς Διασποράς.

«Οἱ χριστιανοὶ πιστεύουν», διδάσκει μεταξὺ ἄλλων αἰρέσεων καὶ πλανῶν ἡ «Ὁμολογία» αὐτή, «ὅτι ἀληθινὴ χειροτονία καὶ ἱερωσύνη ἔχουν καὶ μεταδίδουν οἱ ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ ἐπίσκοποι, οἱ κοπτοαρμένιοι καὶ αἰθίοπες ἐπίσκοποι, οἱ ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι»· «δὶ' αὐτὸ καὶ τὰ μυστήρια τῶν ἀγγλικανῶν εἶναι μυστήρια τῆς μιᾶς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ὡς εἶναι καὶ τὰ μυστήρια τῶν ρωμαιοκαθολικῶν»· «ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ρωμαιοκαθολικοί, ἀγγλικανοί, κοπτοαρμένιοι καὶ αἰθίοπες, λουθηρανοὶ καὶ ἄλλοι προτεστάνται εἶναι χριστιανοὶ βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»· «ὄλοι οἱ χριστιανοὶ μετὰ τὸ ἴδιον βάπτισμα ἐγίναμεν μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία»²³!...

Στὴν «Ὁμολογία» αὐτή, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἐπίσημος Ὁμολογία τῆς ἐκπεσοῦσης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶναι ἡλίου φαεινότερον, ὅτι καταλύονται καὶ οἱ δύο συνιστώσες τῆς Ἀποστολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζονται συνοδικῶς τόσο ἡ Διδασκαλία, ὅσο καὶ ἡ Διαδοχὴ-Χειροτονία τῶν πολυειδῶν αἰρέσεων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, μάλιστα ἀκόμη καὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖες ἔχουν καταδικασθῆ ρητῶς καὶ ὑπὸ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

* * *

5. Ἡ κλήσις μας σήμερα

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!... Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ Φωτιστὴς τοῦ Γένους μας καὶ Ἰδρυτὴς τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας, μετὰ τὸ κύρος καὶ τὴν ἀθηντία τοῦ Ἀποστολικοῦ Χαρίσματός του, μᾶς ἐμήθησε στὴν

Ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας· **μᾶς** ἐβοήθησε νὰ συνειδητοποιήσωμε βαθύτερα τὴν καταστροφικότητα τῆς ἐκκλησιομάχου αἰρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**· **μᾶς** εὐαισθητοποίησε περισσότερα στὴν νηφάλια καὶ προσεκτικὴ ἀνάλυσι σοβαρῶν πτυχῶν τῆς Αἰρέσεως· **μᾶς** ἐνίσχυσε στὸ νὰ ἐπιδεικνύωμε θεάρεστη **ἐμμονή** στὴν **Ἀποστολικὴ Διδασκαλία** καὶ στὴν **Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ-Ἱερωσύνη**.

Σήμερα, χάριτι Θεοῦ, βιώνομε τὴν **Ἐνότητά** μας ἐν τῇ Ἀγάπῃ καὶ τῇ Ἀληθείᾳ τοῦ Σωτῆρός μας Χριστοῦ· οἱ **Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου**, συγκροτοῦντες πλέον ἓνα Σῶμα, καὶ μάλιστα **διεθνοποιημένο**· ἔχοντες **συναντηθῆ** σὲ μία ἰσχυρὰ βάσι, ἤτοι στὸ θεολογικὸ-ἐκκλησιολογικὸ Κείμενο: «**Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία** ἐναντι τῆς **Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**»²⁴, καλούμεθα νὰ δώσωμε μία **Μαρτυρία** ἀθθεντικὴ, ὥστε «τῶν **Ἀποστόλων** τὸ **Κήρυγμα**, καὶ τῶν **Πατέρων** τὰ **Δόγματα**»²⁵ νὰ εἶναι ὁ ἀσφαλῆς καὶ ἀπλανῆς ὁδηγός μας· ὥστε, ἡ εὐαγγελικὴ καὶ ἀποστολικὴ «**ὕγιαίνουσα διδασκαλία**»²⁶ νὰ διατηρηθῆ ἀνόθευτος ἀπὸ τὶς **συγκρητιστικὰς** ἐπιδράσεις τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

Κάθε αἵρεσις, ἐφ' ὅσον πλῆττει καὶ ἀναιρεῖ τὴν **Ἀποστολικότητα** καὶ **Πατερικότητα** τῆς Ἐκκλησίας, «ἀποτελεῖ **μία ἄλλη πίστις, μία ἄλλη στάσις ζωῆς**, τὴν ὁποίαν –ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος Λυῶνος– “**οὔτε Προφῆται ἐκήρυξαν, οὔτε ὁ Κύριος ἐδίδαξεν, οὔτε οἱ Ἀπόστολοι παρέδωσαν**”»· «κάθε αἵρεσις, ὡς σύστημα πλάνης, στερεῖται ἀκριβῶς τὸν **τρόπο θεραπείας** τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, ποὺ φανέρωσε ὁ Χριστὸς καὶ τὸν βλέπουμε στὴν ἀγιοπνευματικὴ ἀθλησι καὶ στὸ χριστομίμητο ἦθος τῶν Ἀγίων μας»¹⁷.

* * *

Εἴθε οἱ ταπεινὲς αὐτὲς σκέψεις καὶ ὑπομνήσεις νὰ θεωρηθοῦν ὡς **μία ἀνθοδέσμη ἐγγνωμοσύνης** στὸν Μέγα Φωτιστὴ τοῦ Γένους καὶ τῆς Πατρίδος μας Ἅγιο Ἀπόστολο Παῦλο· ἀλλά, καὶ ὡς **μία ὄθησις** γιὰ περαιτέρω προσευχὴ καὶ ἐγρήγορσι ἐναντι τοῦ **ἐνεργουμένου** «**Μυστηρίου τῆς Ἀνομίας**»⁵, μέσφ τῆς **συγκρητιστικῆς** παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

*Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·
καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τοῦ Πατρός·
καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος·
ἃς εἶναι μαζί μας, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεί,
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!*

✠

Τῷ Δοτῆρι Θεῷ
Δόξα καὶ **Εὐχαριστία**,
εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ἀμήν!

1. Παύλου Παλούκα καὶ Θεοδώρου Ἀνθίμου, Τὸ Αἰώνιο Χρέος πρὸς τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, σελ. 47, Ἀθήναι 2002.
2. Αὐτόθι.
3. Ἰ. Χρυσοστόμου, PG τ. 60, σελ. 407/Εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους, Ὁμιλία Β', § ε'.
4. Ἐφεσ. β' 19-20.
5. Β' Θεσσαλ. β' 7.
6. Β' Θεσσαλ. β' 3.
7. Β' Θεσσαλ. β' 8.
8. Β' Θεσσαλ. β' 4.
9. Α' Ἰωάν. β' 18, β' 22, δ' 3· Β' Ἰωάν. 7.
10. Πρβλ. Παροιμ. κβ' 28.
11. Στυλιανὸς Χ. Τσομπανίδου, Ἐκκλησία καὶ Ἐκκλησίες – Ἡ θέση τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν στὴν ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στὰ πλαίσια τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου, σελ. 10, 283, 286, 287, 294, 295 κ.ά., ἐκδόσεις «Ἀρμός», Ἀθήναι 2013.
12. Ἰωάννου Καρμίρη, «Ἡ σωτηρία τῶν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ», Πρακτικὰ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 56 (1981) 391-434, σελ. 401-402.
13. Γαλ. δ' 4· Ἐβρ. γ' 1.
14. Ἀποκαλ. κ' 14.
15. Μ. Ἀθανασίου, PG τ. 26, στλ. 20Α/Κατὰ Ἀρειανῶν, Λόγος Α', § 4.
16. Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, PG τ. 95, στλ. 924AB/Εἰς τὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς, κεφ. Β', στχ. 7.
17. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργακοπούλου, Λέκτορος Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ., «Τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ φαινόμενον τῶν αἰρέσεων», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 2010/14.2.2014, σελ. 3.
18. Ἰ. Χρυσοστόμου, PG τ. 61, στλ. 622/Εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας, Κεφ. Α', § ζ'.
19. Ἐκ τῆς Ἱστοσελίδος τοῦ «Π.Σ.Ε.»: World Council of Churches Media relations office, Press update, 6 June 2003, cf. Press Release, PR-03-20, of 28 May 2003: «*Orthodox participation in ecumenical movement: "There is no alternative to dialogue"*», accessed 13.12.2003.
20. Γρηγορίου Λαρεντζάκη, «Βασικὰ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος – Ὁρθόδοξοι Ἀπόψεις», στὸ «Ἐπιστημονικὴ Παρουσία Ἐστίας Θεολόγων Χάλκης», τ. Α', σελ. 351, ἐν Ἀθήναις 1987.
21. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου (Κοκκινάκη), Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων – Ἡ Πίστις καὶ ἡ Προσευχὴ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, Ἐκδίδεται τῇ εὐλογίᾳ καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, Λονδίνον 1975, ἀγγλιστὶ (σελ. 1-151), καὶ ἑλληνιστὶ (σελ. 153-286).
 - Στὶς σελίδες 4-5 παρατίθεται τὸ ἑλληνικὸ πρωτότυπο καὶ ἡ ἀγγλικὴ μετάφρασις τοῦ ἐγκριτικοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος (10.1.1975).
22. Ἱερομονάχου Καλλινίκου Ἀγιορείτου (ἐπιμ.), Ὁρθόδοξος Μαρτυρία – Ἀντιοικουμενιστικὰ Κείμενα τῆς περιόδου 1966-1983 τοῦ Προκαθημένου τῆς ἐν Διασπορᾷ Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Πανιερωτάτου Μητροπολίτου κ. Φιλαρέτου, σελ. 66, Ἅγιον Ὅρος-Ἀθήναι 1985.
23. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 203, 159 καὶ 204.
24. Βλ. περιοδ. «Ὁρθόδοξος Παρέμβασις», Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἀριθ. 1/Μάρτιος-Ἀπρίλιος-Μαῖος 2014, σελ. 11-19.
25. Κοντάκιον, Κυριακὴ τῶν Ἁγίων ΤΠΗ' (318) Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ.
26. Α' Τιμ. α' 10· Β' Τιμ. δ' 3· Τίτ. α' 9, β' 1.